

РЕШЕНИЕ

№ 1998

гр. Пловдив, 25.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, II НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Димитър В. Кацарев

при участието на секретаря Величка Ст. Илиева
като разгледа докладваното от Димитър В. Кацарев Административно
наказателно дело № 20225330205404 по описа за 2022 година
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и следващи от ЗАНН.

С електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с
автоматизирано техническо средство или система, серия К, № 5480592 на ОД
МВР – Пловдив, на основание чл.189, ал.4, във връзка с чл.182, ал.1, т.5 от
ЗДвП на М. В. Е. от ***, ЕГН ***** е наложена глоба в размер на 600
лева за нарушение на чл. 21, ал.2, във връзка с чл.21, ал.1 от ЗДвП.

Против електронния фиш в срок е постъпила жалба от М. В. Е., в която се
оспорва законосъобразността на издадения електронен фиш, поради
съществени процесуални нарушения при неговото издаване. С жалбата се
представят доводи в подкрепа на искането за отмяна на издадения ЕФ.

В съдебно заседание, жалбоподателят – редовно призован, се явява.
Представява се от адв.Г. Н., който поддържа жалбата и искането за отмяна
на издадения ЕФ. Не прави искания за събиране на нови доказателства. В
пледоарията си представи доводи в подкрепа на искането за отмяна на ЕФ.
Прави искане за присъждане на разноски.

Въззиваемата страна – ОДМВР – Пловдив редовно уведомена, в съдебно

заседание не се представлява. Преди даване ход на делото, с административна преписка представя писмено становище с което счита обжалвания ЕФ за правилно и законосъобразно издаден и прави искане за неговото потвърждаване. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Прави искане за присъждане на юристконслутско възнаграждение.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.84 от ЗАНН, във вр. с чл.14 и чл.18 от НПК, както и доводите на страните, намира за установено следното:

Жалбата е подадена от М. В. Е.,спрямо когото е наложено административното наказание, следователно от лице с надлежна процесуална легитимация. Екземпляр от електронния фиш е връчен на жалбоподателя на 30.08.2022г., установено от представен по административната преписка списък с намерени фишове, а жалбата е подадена на 07.09.2022г. чрез ОД МВР – Пловдив до Районен съд – Пловдив, и след нейното входиране – вх.№ УРИ-10300-17754/07.09.2022г. е препратена от Административнонаказващия орган на РС-Пловдив , поради което срокът по чл.189, ал.8 от ЗДвП е спазен, а жалбата е ДОПУСТИМА. Разгледана по същество, същата е ОСНОВАТЕЛНА, поради следните съображения:

Съгласно издадения ЕФ на 03.12.2021г. в 23:57 часа в гр.Пловдив, бул.Асеновградско шосе, бенз „ЛУКОЙЛ“ В083 в посока гр.Асеновград се движело МПС - л.а. АУДИ А 5 , с рег. №****. В същия район, с мобилно автоматизирано техническо средство (АТСС) CORDON-M2 MD1196 се извършвало измерване на скоростта на преминаващите пътни превозни средства в стационарен режим чрез заснемане. В 23:57 часа през обсега на АТСС преминал и горепосоченият автомобил. След изтичане времето за контрол, полицейски служител попълнил протокол /приложение към чл.10, ал.1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата /обн. ДВ, бр.36 от 19.05.2015 г./, рег. №1030р-34013 от 06.12.2021г. в който посочил, че има общо ограничение на скоростта 70 км/ч., въведено с пътен знак В26, както и че разстоянието от пътния знак с ограничението до АТСС в метри е 150.

Впоследствие, при снемане на записаната информация от АТСС се установило, че след навлизане на превозното средство в контролираната

зоната е измерена скорост на движение от 118 км/ч., което превишавало с 48 км/ч. разрешената за пътния участък скорост от 70 км/ч.. След съответно приспадане на 3 км./ч. като допустима грешка при измерването превишението на скоростта било редуцирано до 44 км/ч. След справка в ЦБД КАТ – МВР се установило, че превозното средство, с което е извършено нарушението е собственост на жалбоподателя Е. и в съответствие с разпоредбата на чл.188, ал.1 от ЗДвП срещу него бил издаден електронен фиш, серия К № 5480592 на ОД МВР – Пловдив, с който на основание чл.189, ал.4 от ЗДвП, във вр. с чл.182, ал.1, т.5 от ЗДвП, му е наложена глоба в размер на 600 лв. за извършено нарушение на чл.21, ал.2, във връзка с чл.21, ал.1 от ЗДвП. Електронния фиш бил връчен на жалбоподателя, като същият не упражнил правата си по чл.189, ал.5 и 6 от ЗДвП.

Приетата фактическа обстановка съдът установи, като взе предвид приетите писмени доказателства представени по делото.

При извършена служебна проверка за законосъобразност, съобразявайки и възраженията на жалбоподателя, съдът констатира допуснати съществени процесуални нарушения при издаването на електронния фиш, от гледна точка изискванията към съдържанието му регламентирани в чл.189, ал.4 от ЗДвП.

Обжалваният електронен фиш формално съответства на утвърдения със Заповед на Министъра на вътрешните работи образец, тъй като носи лимитивно установеното в нормата на чл.189, ал.4 от ЗДвП съдържание, но въпреки това е нередовен от процесуална страна. Съгласно посочената законова норма, електронният фиш следва да съдържа данни за териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното ѝ заплащане. Всички тези данни формално са изложени в съдържанието на процесния електронен фиш, но в частта относно описанието на нарушението и нарушената разпоредба това е станало по начин, непозволяващ формиране на несъмнен извод относно правилността на дадената квалификация на нарушението, действащия скоростен режим в съответния участък, а оттук и относно законосъобразното посочване на приложимата санкционна норма. Съображенията са следните:

Отговорността на жалбоподателя е ангажирана за нарушение по чл.21, ал.2 от ЗДвП. За това нарушение – превишаване на разрешената максимална скорост санкциите са установени в разпоредбата на чл.182 от ЗДвП, вида и размера на които са определени в зависимост от стойността на конкретното превишение на скоростта. Санкциите, предвидени в чл.182, ал.1 и ал.2 от ЗДвП са диференцирани с оглед обстоятелството дали превишаването на скоростта е извършено в населено място /ал.1/ или извън населено място /ал.2/, като в последния случай отговорността е смекчена, с предвидени по-леки наказания от тези за същото нарушение, извършено обаче в населено място. Поради това и от гледна точка изискването електронния фиш да съдържа точно описание на нарушението и ясна констатация относно нарушената разпоредба, в съдържанието му задължително следва да се посочи дали превишаването на максимално разрешената скорост е извършено в населено място или извън него, тъй като това обстоятелство е съществен признак от състава на административното нарушение и предопределя приложимата санкционна норма, т.е., една и съща стойност на превишението, във всяка от двете хипотези предполага различна по тежест отговорност.

В случая, такава изрична констатация е обективизирана в съдържанието на ЕФ, тъй като е посочено, че нарушението е извършено в гр.Пловдив. Същата обаче е в противоречие с останалите фактически обстоятелства, доколкото е отразено, че скоростния режим в съответния пътен участък е регулиран с пътен знак В26, въвеждащ ограничение на скоростта от 70 км/ч. Съгласно чл.79, ал.1 от Наредба № 18 от 23.07.2001г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци, пътен знак В26 – “забранено е движението със скорост, по-висока от означената“, се използва за въвеждане на ограничение на допустимата максимална скорост на движение съгласно чл.21, ал.1 от Закона за движението по пътищата ЗДвП...”. Обстоятелството, че съгласно разпоредбата на чл.21, ал.1 от ЗДвП максимално разрешената скорост за населено място е 50 км/ч., е несъвместимо с въвеждането на ограничение с пътен знак за посочената скорост. Оттук са възможни изводи в няколко посоки: че въведеното с ПЗ В26 ограничение на скоростта е неточно посочено, което от своя страна би променило наказуемото превишение и приложимата санкционна норма; че пътен знак изобщо не е бил наличен, в която хипотеза нарушената разпоредба ще бъде различна /чл.21, ал.1 от ЗДвП/, или че участъкът от пътя, в който е извършено нарушението, не

попада в населеното място, обуславящо наказуемост на друго основание. Във връзка с последното, в ЕФ не е означено разположението на пътни знаци Д11(начало на населено място) и Д12 (край на населено място), за да бъде съпоставено с посоченото място на нарушението.

Принципно „различната“ скорост на движение, която не трябва да се превъзвисява по смисъла на чл.21, ал.2 от ЗДвП е по-ниска от тази по ал.1, но може да бъде и по-висока, което следва от разпоредбата на чл.73, ал.2 от ППЗДвП, според която „скорост на движение, по-висока от посочената в ал. 1, може да се разрешава при наличие на необходимите условия за безопасност на движението. В този случай ограничението на скоростта се сигнализира с пътен знак В 26“. Въведената в тази хипотеза различна скорост обаче изисква ясно позоваване на цитираната разпоредба от Правилника за прилагане на ЗДвП, тъй като е изключение от правилото. Такова позоваване в обжалвания електронен фиш липсва, липсват и данни относно обсега на действие на въведената различна скорост. Точното местоположение на пътен знак В26 не е посочено, не са представени доказателства за организацията на движението на бул.Асеновградско шосе в границите на гр.Пловдив, поради което не е възможна преценка дали до мястото на нарушението забраната е била в действие /чл.50, ал.1 от ППЗДвП/.

Информация за участъка от пътя и за въведено ограничение на скоростта с пътен знак не е предоставена от директора на съответната структура на МВР по реда на чл.189, ал.8 от ЗДвП, поради което фактите относими към признаците от състава на административното нарушение, изложени в съдържанието на електронния фиш, остават противоречиви. Те не позволяват формиране на несъмнен извод за това при каква пътна структура е извършено нарушението, както и преценка законосъобразно ли е квалифицирано същото и правилно ли е приложен закона при административното наказване. Всичко това ограничава и правото на защита на нарушителя. Тези съображения дават основание за отмяна на обжалвания административен акт като незаконосъобразен.

При този изход на спора, на основание чл. 63д от ЗАНН право на разноски има жалбоподателят. Същият видно от представените договор за правна защита и съдействие, е доказал реалното заплащане на 360 лева адвокатски хонорар за процесуално представителство в производството. Въззиваемата страна е направила възражение за прекомерност на заплатения адвокатски

хонорар. В случая, обаче заплатеното възнаграждение изцяло съответства на минималните размери, предвидени в чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения в приложимата редакция за процесуално представителство. Във връзка с гореизложеното следва да се съобрази и че видно от представената фактура, посочената сума от 360 лева включва 300 лева данъчна основа и 60 лева ДДС, при което приложима се явява разпоредбата на параграф 2а от Наредбата. Реално заплатеният размер се явява на следващо място обоснован и справедлив по смисъла на чл. 36 от Закона за адвокатурата, с оглед фактическа и правна сложност на делото, поради което и претенцията за разноски следва да се уважи изцяло. Мотивиран от изложеното и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система, серия К, № 5480592 на ОД МВР – Пловдив, с който на основание чл.189, ал.4, във връзка с чл.182, ал.1, т.5 от ЗДвП на М. В. Е. от ***, ЕГН ***** е наложена глоба в размер на 600 лева за нарушение на чл. 21, ал.2, във връзка с чл.21, ал.1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА ОД на МВР ПЛОВДИВ да ЗАПЛАТИ на М. В. Е. от ***, ЕГН ***** сумата от 360 лева, представляваща разноски по делото пред Районен съд Пловдив.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – гр.Пловдив на основанията, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс, и по реда на Глава XXII от Административнопроцесуалния кодекс - в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____